

İstanbul Gibi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Nisan 2020

Bin bir gece masallarından firar eden o yitik cümleyi bulmalıyım ve esirim olmalı çünkü eserim olmaya meylettiğim hiç bir cümle yok ki yalnızlığımı tayin etsin elbet teftiş edip de içime saklandığım ömrün pervazında yeminli olayım o uçuruma atlamamak adına.

Günü kurtardık işte ve geride kalan bilanço.

Ne hava girdi düş perhizine ne de bizler tayin ettik günü ve öğün atlamadan bir bir eriştik geceye.

Telaffuzu yok duygularımın çünkü an itibari ile hissettiğim hiçbir duygu yok sanırım kalemin kıymığı yüreğime saplandı ve gövdemi siper ettim yazmaya durduğum ilk cümleyi tayin etmek adına uykusuz geçen bir gecenin ardından pek de yeltenmedim mutlu olmaya gerçi bahşedilen mutluluk genelde çok farazi yine de iliklerime kadar üşüyorum sözüm ona bir bahar sabahını alt edip günü bitiriyorum ama asla da noktayı koyamıyorum gözlerim kapansa da.

Havada asılı olan o uğultu ne ilginçtir ki benden başka kimse duymuyor bu fevri ses akımını bir de içimin vagonlarında hiçbir duygu sosyal mesafeyi umursamıyor ve tıklım tıklım devam ediyoruz yolculuğumuza.

Geciken bir şeyler var herkes için gelin görün ki benim için çok tanıdık bir duygu çünkü geç kalmışlığın ta kendisiyim ve sözcüklerin söküklerini koparıp, parçalamak istiyorum elimin altındaki beyaz sayfayı aslında isyanım sadece kendime çünkü asla müdahil olamadığım bir dış dünya var ve genelde insanların vakıf olduğu yeni bir durum bu ve bu yüzden çok da etkilendiğimi söyleyemeyeceğim ve elbet eklenen sayısız eylem en başta 14 kuralı ve bu mendebur virüsü uğurlamak adına aldığımız sayısız tedbir.

Sıdkı sıyrılan ekstra bir şeyler var bana tanıdık gelen ve işte kendimle baş başayım hiç olmadığı kadar ve nihayetinde direncim sonlanıyor ve karantina günlüklerine bu kez ben başlıyorum en azından benzeşeceğim bir konu: kimliğimi değil de virüsü sorgulayan.

Elbette beceremiyorum küskün bir kuşun kanadı gibiyim hatta tek kanadı: ne uçmak mevzu bahis ne duyguları yok saymak ne de bir yerlere göç etmek ve işte şehrim saklandığım ve işte şiir başlığı altında karaladıklarımın şehrin ıssızlığını içtiğim ve ilk kez kayıtsız kalamıyorum bu sessizliğe üstelik gecenin ta kendisi iken huzur şimdi hâsıl olan bu sessizlik zaten hayra alamet olmadığını vurgulamakta sürgülediğimiz kapılarımız ve öncesi elbette:

Sürgülediğimiz yüreklerimiz.

Peşimiz sıra sürüklenen zulüm ve benzeri ıvır zıvır ve mubah olmadığını bile bile, pek bir kanıksadığımız.

Bir lanetin tasviri ise tüm olup biten hayra yordduğumuz ve işte aile olmanın şerefine nail olduğumuz yine de haber bültenlerinde görmezden gelmeyeceğimiz bir ayrıntı ve elbette kadına yönelik şiddetin son zamanlarda artış gösterdiği.

Kısaca tutacak hiçbir yer yok ve görünen o ki; hayata tutunmak adına yapmamız gerekenlerin henüz çok küçük bir yüzdesini ifa ettik bir o kadar da ısrar ettik hayata tutunmamak adına ve yasakları çiğnediğimiz yetmezmiş gibi sağlık gibi önemli bir kavramı da göz ardı etmenin verdiği yeis ile tedirginliğimiz had safhada.

Ötenazi yaptığımız dış dünya.

Öykündüğümüz ise henüz bir ay evvelini aradığımız ve mutluluk çok da hakkımızmışçasına mutluluk dilendiğimiz ve mutsuz ettiğimiz insanların sayısını dahi unuttuğumuz.

İstanbul'un sitemkâr yedi tepesi ve sekizinci tepe olma yolunda şimdi acılarımız ve can kırıklarımız elbet askıya alınan ne çok hayal ve ne çok hatıra dün minvalli ve biz şimdi yarına dahi çıkmanın garantisi olmadığı bir hayatın tutsaklarıyız.

Ayrıştığımız nice nokta ve an itibari ile ortak paydada buluştüğümüz.

Çılgın İstanbul sokaklarından arınmak ve sessizliği delen iç sesimiz genelde duyurmadığımız ve elbet dualarımızda tek şahidimiz iken yüce Yaratan.

Sözcükler azıcık kusurlu.

Sözcük ihlali yaptım belki de en çok ihlali de kendimden yana kullandığım.

Ve bir es veriyorum ve içime sindiriyorum bu ketum havayı ve sığındığım kadar maneviyata içimden taşanlar...

Taş taşıyıp da kolum da yorulmadı lakin ruhum binlerce ton ağırlığında.

Doz aşımı bir hüznle günü sonlandırmak bu olsa gerek.